

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.IV.37.174/2023/4.

A tanács tagjai: Dr. Dobó Viola a tanács elnöke

Dr. Hajas Barnabás előadó bíró

Dr. Balogh Zsolt bíró

Dr. Kiss Árpád Lajos bíró

Dr. Patyi András bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

A felperes képviselője: Dr. Nagy Imre egyéni ügyvéd (cím2)

Az alperes: Hajdú-Bihar Vármegyei Kormányhivatal Debreceni Járási Hivatala (cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Vántus Tamás jogi referens

A per tárgya: járványügyi kötelezésről hozott, HB-03/NEO/9530-2/2022. számú közigazgatási határozat, mint közigazgatási cselekmény jogszerűségének vizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes (17. sorszám alatt)

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: a Fővárosi Törvényszék 19.K.701.192/2022/16. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 19.K.701.192/2022/16. számú ítéletét úgy változtatja meg, hogy az alperes HB-03/NEO/9530-2/2022. számú határozatát megsemmisíti.

A Kúria kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint elsőfokú- és felülvizsgálati eljárási költséget.

A 30.000 (harmincezer) forint kereseti illetéket és a feljegyzett 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati kérelmet alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2022. január 17. napján értesült a köznevelési intézmény vezetőjétől, hogy az egyik tanuló Covid-19 fertőzött. Az igazgató a bejelentéshez csatolta a tanuló kontaktjait tartalmazó táblázatot, akikkel a tanuló 2022. január 12. napján találkozott utoljára. Az alperes a 2022. január 20. napján kelt, HB-03/NEO/3544-130/2022. számú, igazolás járványügyi megfigyelésről tárgyú levelével tájékoztatta a köznevelési intézményt a járványügyi megfigyelés időtartamáról, és a döntést szóban is közölte az intézménnyel. A kiskorú felperes törvényes képviselője 2022. január 31. napján kérte a döntés írásba foglalását, amelyet az alperes az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdése szerinti tartalommal 2022. február 4. napján, HB-03/NEO/9530-2/2022. számon megtett. A döntést 2022. február 7. napján elektronikus levélként küldte meg a felperes törvényes képviselőjének, aki azt 2022. február 21. napján személyesen is átvette.

[2] Az alperes határozatával az annak mellékletében felsorolt kiskorúakat – köztük a felperest is – járványügyi megfigyelés céljából hatósági házi karantén alá helyezte, melynek időtartamát 2022. január 12. napjától 2022. január 16. napja 24.00 óráig határozta meg, mert a megjelölt kiskorúak 2022. január 12. napján szoros kapcsolatba kerültek egy SARS-CoV2 PCR pozitív személlyel. A határozat szerint az érintett tanuló fertőzését 2022. január 14. napján igazolták, melyről az Országos Szakmai Információs Rendszer adatai alapján az alperes 2022. január 17. napján értesült. Az alperes a fertőzött tanulóval egy osztályba tartozó tanulók közül az oltott tanulók, valamint a koronavírus elleni védettség igazolásáról szóló 60/2021. (II.12.) Korm. rendelet szerinti védettségi igazolvánnyal rendelkezők esetében járványügyi megfigyelést nem rendelt el. Az alperes határozatának utólagos írásba foglalására a felperes törvényes képviselőjének kérelmére került sor.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperes keresetlevelében elsődlegesen a határozat megsemmisítését, másodlagosan pedig a jogsértés megállapítását kérte.

[4] Álláspontja szerint a határozatból nem tűnt ki, hogy ki volt a fertőzött személy, a fertőzés tényét mikor állapították meg, vele mikor találkozott, és ezzel kapcsolatban milyen bizonyítékok állnak rendelkezésre a fertőzés tényéről az alperes mikor, kitől és hogyan szerzett tudomást, ezek hiányában pedig a határozat törvényessége nem ellenőrizhető. Kifejtette, hogy a személyi szabadsága áll szemben más személyek személyes adatahoz fűződő jogainak védelmével, ezért a fertőzött személy, valamint a kontakt személyek adatainak eltitkolását jogellenesnek tartotta. Sérelmezte, hogy a határozat nem tartalmazza az ügyfelek és az ügy azonosításához szükséges minden adatot, és a teljes eljárásra történő áttérés esetén ennek okát, továbbá azt is, hogy a határozat nem tartalmazza az elfogadott bizonyítékoknak, a bizonyított tényállási elemeknek a jogszabályokkal való tételes egybevetését, ezért a határozat sérti az Ákr. 81. § (1) bekezdését és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését is.

[5] Kifejtette, hogy az osztályfőnöke 2022. január 14. napján küldte haza az iskolából azzal, hogy karanténban van és csak 2022. január 18. napján tájékoztatták arról, hogy a karantén 2022. január 16. napján lejárt, azonban az alperes őt vagy törvényes képviselőjét a határozatról nem tájékoztatta, azt vele nem közölte. A karantén elrendelését eljárásjogi szempontból és érdemben is törvénysértőnek tartotta, mert ő nem volt fertőzött, csak kontakt személy, akinek házi karanténjának elrendelésére pedig az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) nem ad lehetőséget. Sérelmezte azt is, hogy az alperes a közlési kötelezettséget is megsértette, mert mindenféle határozat nélkül 2022. január 18. napjáig volt karanténban, senki nem tájékoztatta arról, hogy az már 2022. január 16. napján

lejárt.

[6] A felperes kifogásolta továbbá a 2020. június 11-ei eljárásrend 7. számú mellékletére történt hivatkozást, mert az alperes nem tisztázta, hogy az osztályteremben hol ült a fertőzött személy, és hogy a felperes valóban 2 méteres távolságban helyezkedett el vagy sem. Azt állította, hogy az általa vélt fertőzött személy és közte az iskolai ülésrend alapján több mint 2 méter távolság volt 2022. január 12. napján.

[7] A felperes szerint az alperes azzal, hogy a nem közölt és el sem rendelt karantént utólag határozattal elrendelte lényegében egy hamis okiratot állított ki annak érdekében, hogy a felperes sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének elkövetőjét a felelősségre vonás alól mentse, erre tekintettel a felperes törvényes képviselője büntetőeljárást kezdeményezett, az oktatóval és az alperesi ügyintézővel szemben, amelyet a nyomozóhatóság bűncselekmény hiánya miatt megszüntetett, azonban a felperes törvényes képviselője pótmagánváddal élt, ezért kérte, hogy a bíróság a pert a büntető eljárás befejezéséig függeszse fel.

[8] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a fertőzöttség ténye vagy annak gyanúja az érintett vonatkozásában olyan különleges egészségügyi adatnak minősül, amely az adatvédelmi előírások miatt döntésében nem szerepelhet. Meghatározta a karantén kötelezettség elrendelésének okát is. Kifejtette, hogy az Ákr. 103. § (1) bekezdésére, és 39. §-ára figyelemmel az eljárást a teljes eljárás szabályai szerint folytatta le.

[9] Előadta, hogy a köznevelési intézmény 2022. január 14. napján, pénteken tett e-mailen bejelentést, amelyet 2022. január 17. napján dolgoztak fel. Ebben szerepelt a fertőzött tanuló és a vele szoros kapcsolatba került diákok megjelölése, valamint, hogy a diák fertőzésének tényét a 2022. január 13. napján elvégzett pozitív teszt igazolta, és hogy a fertőzött diák az ezt megelőző napon 2022. január 12. napján iskolában volt. Kifejtette, hogy eleget tett a tényállás tisztázási kötelezettségének, a döntését megalapozott tényállásra alapítva hozta, figyelemmel arra, hogy a hatósági eljárás megindulásának alapjául szolgáló bejelentés, a megfigyelési kötelezettség időtartama alatt érkezett, az alapján az alperesnek hivatalból lefolytatandó eljárási kötelezettsége keletkezett. A megállapított tényállás alapján a hatóság köteles volt a járványügyi kötelezést elrendelni. Ezen álláspontja szerint az sem változtat, hogy a bejelentés érdemi feldolgozását a hatóság csak január 17-én, azaz a járványügyi megfigyelési időtartam leteltét követően kezdte meg, döntése nem vált jogellenessé amiatt, hogy az eljárást lezáró, a járványügyi intézkedést tartalmazó döntésben előírt kötelezések már a döntésről történő felperesi tudomásszerzést megelőzően önkéntesen teljesültek.

[10] Az alperes a védiratában is kifejtette, hogy a felperessel szemben lehetőség volt hatósági házi karantén elrendelésére.

[11] Álláspontja szerint nem sérült az egyenlő bánásmód követelménye sem, továbbá úgy vélte, hogy a közlési kötelezettségét is megfelelően teljesítette és azért nem terheli felelősség, hogy az iskola esetlegesen nem megfelelően tájékoztatta az ügyfeleket. A karantén idejét a hatályos jogszabályi előírások és az irányadó eljárásrend előírásai szerint határozta meg, amelyről 2022. január 20-án tájékoztatta az intézményt, majd később a felperes kérelmére intézkedett a döntés írásba foglalása iránt.

Az elsőfokú felülvizsgálni kért jogerős határozat

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[13] A jogerős ítélet szerint az alperes a tényállást a döntéshozatalhoz szükséges mértékben feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében megfelelően értékelte, és azokból helytálló jogi következtetéseket vont le. A járványügyi megfigyelés és a hatósági házi karantén elrendelésének jogalapja, időtartama a vonatkozó jogszabályoknak és az eljárásrendnek megfelelt, továbbá az alperes az egyenlő bánásmód követelményét sem sértette meg.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[14] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezését és szükség esetén az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, továbbá a jogerős ítélet közigazgatási cselekményre is kiterjedő hatályon kívül helyezését és a közigazgatási szerv új eljárásra kötelezését kérte, továbbá perköltséget igényelt.

[15] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azzal, hogy a keresetét mint alaptalant elutasította, jogszabálysértést követett el, megsértette a tisztességes eljárás, a bírói függetlenség elvét, valamint a keresethez kötöttség elvét.

[16] Hivatkozott arra, hogy mivel az eljárásrend nem jogszabály, annak alkotmányossága vizsgálatára sem az Alkotmánybíróság, sem pedig a bíróság nem jogosult, az arra alapított jogfosztás sem lehet törvényes, ezért – a pontos jogszabályhely megjelölése nélkül – állította, hogy az elsőfokú bíróság törvénysértően és alaptörvény-ellenesen állapította meg, hogy az alperes személyi szabadságot érintő kényszerintézkedése törvényes. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság elutasította annak orvosszakértői vizsgálatára irányuló indítványát, hogy hátrányosan különböztetik meg az oltottaktól az oltatlanokat, ezzel pedig a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 300. § (1) bekezdését megsértette.

[17] Arra is hivatkozott, hogy a COVID-19 betegséggel összefüggő járványügyi megfigyelés esetén alkalmazandó egyes szabályokról szóló 409/2020. (VIII. 30.) Korm. rendelet 1. §-a szerint kontaktszemélynek minősül az Eütv. 65. § (1) bekezdése szerinti azon személy, aki COVID-19 betegségben szenvedő személlyel érintkezett, nem mutatja a COVID-19 betegség tüneteit, és a hatóság kontaktszeméllyé nyilvánítja, azonban nem tesz különbséget oltott és oltatlan személy között, ezért a megkülönböztetés törvénysértő, és egyébként szakmailag sem indokolt.

[18] Sérelmezte, hogy úgy rendelték el a házi karanténját, hogy nem vizsgálták, hogy 15 percnél hosszabb ideig, két méteren belül tartózkodott-e a fertőzött személlyel. Álláspontja szerint jogszabálysértően jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az alperesnek ezt nem kellett volna vizsgálnia, ugyanis azzal, hogy a felperes a fertőzött személlyel egy osztályteremben tartózkodott, feltételezni kell, hogy teljesült a 2 méteren belüli, 15 perces meghaladó expozíció. Hivatkozott a Kúria Kfv.V.35.462/2011. számú határozatára, amely szerint, ha az indokolásból nem állapítható meg a döntés jogszerűsége, a határozat felülvizsgálatra alkalmatlan.

[19] Kifejtette, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogát sértette, és nem felel meg a jogállamiság követelményének, hogy a „személyi szabadságot korlátozó

kényszerintézkedésnek” nem kellett jogszabályon alapulnia, hanem elég egy szakmailag se alátámasztott eljárásrend, és a személyi szabadság korlátozása nem az eljárásrend szabályainak megfelelően, a tényállás felderítése nélkül történt.

[20] Hivatkozott arra, hogy az alperes nem ellenőrizte a bejelentést, vagyis még a minimális tényállástisztázási kötelezettségének sem tett eleget, és nem tudta igazolni, hogy a fertőzött személy adatait az OSZIR rendszerben lekérdezte.

[21] A Kp. 85. § (2) bekezdését felhívva kifejtette, hogy az alperesnek a közigazgatási perben nincs módja az ügy lényegére kiható eljárási jogszabálysértéseit orvosolni.

[22] Azt állította, hogy „a bíróság ítéletében a bírói függetlenség elvét, a tisztességes eljárást sértve hallgatott az alperes ezen ügy lényegére kiható jogszabálysértéséről, úgy tett, mintha az alperes eleget tett volna tényállás felderítési kötelezettségének.

[23] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azért nem találta megalapozottnak azt a hivatkozását, hogy a határozat nem tartalmaz adatokat a fertőzött személyre, mert az különleges adatnak minősül. Álláspontja szerint jogi érdeke fűződött ahhoz, hogy tudja, ki volt a fertőzött személy, mert a vele történt érintkezés miatt korlátozták a személyi szabadságát. A tisztességes eljárás sérelmét látta abban, hogy úgy kellett bizonyítania, hogy kapcsolatba került-e a fertőzött személlyel, hogy nem tudta, ki az, ezért a bíróság az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény 6. §-ra hivatkozva törvénysértően utasította el az erre vonatkozó kifogását.

[24] Jogszabálysértőnek tartotta azt is, hogy az elsőfokú bíróság elutasította azon érvelését, hogy a karantén elrendelésére nem volt joga az alperesnek, mert az korábban lejárt, minthogy arról tudomást szerzett volna, így nem is intézkedhetett döntésének jogszabályszerű közléséről.

[25] E körben hivatkozott arra, hogy a járványügyi intézkedésekkel kapcsolatos egyes szabályok megállapításáról és a járványügyi intézkedésekkel kapcsolatos egyes törvények módosításáról 2020. évi CIV. törvény (a továbbiakban: 2020. évi CIV. törvény) 13. § (1) bekezdése szerint a karanténnal összefüggő döntést személyesen vagy írásbelinek nem minősülő elektronikus úton kell közölni. A (3) bekezdés értelmében az így közölt döntés utólagos, az Ákr. 81. § (1) bekezdése szerinti tartalommal történő írásba foglalásának és az Ákr. szerinti közlésének kizárólag akkor van helye, ha az ügyfél a döntést jogszabálysértőnek tartja, a közléstől számított 15 napon belül kérheti a döntésnek az Ákr. 81. § (1) bekezdése szerinti tartalommal történő írásba foglalását és annak az Ákr. szabályai szerinti közlését. [14. § (3) bekezdés] Mivel csak 2022. január 17. napján szerzett tudomást a kapcsolatról, álláspontja szerint az alperes a karantén elrendelésére nyitva álló határidőig, 2022. január 16. napjáig nem hozott döntést, azt nem közölte, így nem álltak fenn annak sem a feltételei, hogy a határozatát írásba foglalja. E körben utalt arra, hogy amíg az édesanyja kezdte el követelni annak igazolását, hogy milyen alapon küldték karanténba, az alperes nem járt el, sem szóban, sem írásban nem rendelte el a karantént. Azt is kifejtette, hogy olyan karantén határozatot foglalt írásba, amit szóban nem rendelt el.

[26] Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság elutasította azt az érvelését, hogy az alperes törvénysértő gyakorlatot alakított ki, és törvénysértően járt el akkor, amikor a karantén elrendelését nem a felperessel vagy annak törvényes képviselőjével közölte, hanem az iskolával. Törvénysértőnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság szerint semmi sem tiltja, hogy a járványügyi hatóság az intézményvezető útján értesítse a tanulókat a karanténról. E körben hivatkozott az Eütv. 67. §-ára amely a járványügyi hatóság házi karanténra vonatkozó döntésének közlésére vonatkozó szabályokat tartalmaz.

[27] Törvénysértőnek tartotta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak azt a hivatkozását, miszerint kontakt személy házi karanténjának elrendelésére az Eütv. nem ad lehetőséget.

[28] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[29] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint részben megalapozott.

[30] A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 120. § (5) bekezdése, valamint a 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.

[31] A felperes felülvizsgálati kérelme szerint azért jogszabálysértő a jogerős ítélet, mert az elsőfokú bíróság nem rendelt ki igazságügyi szakértőt az eljárásrend megalapozottságának vizsgálatára, nem értékelte, hogy az alperes nem tett eleget tényállástisztázási és indokolási kötelezettségének, az egyenlő bánásmód követelményét megsértve csak az oltatlan személyek házi karanténját rendelte el, mivel csak kontakt személy volt, vele szemben hatósági házi karantén elrendelésének nem lett volna helye, az erről szóló határozat szóbeli közlésének elmaradása miatt annak utólagos írásba foglalása törvénysértő, a karantén elrendelésére akkor került sor, amikor annak feltételei már nem álltak fenn.

[32] Mindenekelőtt indokolt emlékeztetni arra, hogy a Kp. 4. § (1) bekezdése szerint a közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező, a (3) bekezdés szerinti cselekményének, vagy a cselekmény elmulasztásának (a továbbiakban együtt: közigazgatási tevékenység) jogszerűsége. A 4. § (3) bekezdésének a) pontja szerint közigazgatási cselekmény az egyedi döntés, a c) pontja szerint pedig az egyedi ügyben alkalmazandó – a jogalkotásról szóló törvény hatálya alá nem tartozó – általános hatályú rendelkezés. A Kp. 4. § (5) bekezdése kimondja, hogy egyedi ügyben alkalmazandó általános hatályú rendelkezés azzal az egyedi döntéssel együtt lehet közigazgatási jogvita tárgya, amelynek a megvalósítása során azt alkalmazták. Egyedi ügyben alkalmazandó általános hatályú rendelkezés akkor lehet közigazgatási jogvita önálló tárgya, ha azt a törvényességi felügyeletet vagy törvényességi ellenőrzést gyakorló szerv, ennek hiányában az ügyész indítványozza.

[33] Ebből jelen felülvizsgálati eljárás szempontjából az alábbi három következtetés vonható le:

[34] Egyrészt jelen perben alkalmazott eljárásrend nem tartozik a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény hatálya alá, és általános hatályú rendelkezés. Mint ilyen közigazgatási per tárgya lehet, ezért téves volt a felperes azon hivatkozása, miszerint annak jogszabályszerűségét senki sem vizsgálhatja. Másrészt a felperes az alperes határozatával együtt az eljárásrendet nem tette a per tárgyává, és erre vonatkozó kifejezett indítványa hiányában nem vizsgálható az általános hatályú rendelkezés tartalma, így annak az ügyben való alkalmazásának kizárásáról sem lehetett dönten. Harmadrészt – éppen azért, mert nem volt a per tárgya az eljárásrend – annak jogszerűségével összefüggő bizonyítás felvételének, így igazságügyi orvosszakértő kirendelésének sem lehetett helye.

[35] Az eljárásrendet, mint általános hatályú rendelkezést az országos tisztifőorvos az egyes járványügyi intézkedésekről szóló 453/2020. (X. 9.) Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése alapján tette közhírré. E kormányrendelet 2. § (1) bekezdése szerint a lakosság széles körű tájékoztatása érdekében a járványügyi készültség bevezetésére okot adó járvánnyal kapcsolatos valamennyi, az országos tisztifőorvos vagy az egészségügyi államigazgatási szervként kijelölt szerv vezetője által kiadmányozott, az ország egész területén alkalmazandó módszertani útmutatót, eljárásrendet és egyéb közleményt – az egészségügyért felelős miniszter kezdeményezése esetén – közzé kell tenni a Magyar Közlöny mellékletét képező Hivatalos Értesítőben.

[36] Az eljárásrend 3.1.1. pont harmadik bekezdésének második és harmadik mondata szerint „igazolt tanulói fertőzés esetén a fertőzött tanulóval egy osztályba/csoportba tartozó tanulók közül az oltott tanulók esetében nem kerül sor járványügyi megfigyelésre. A nem oltott tanulók számára járványügyi megfigyelés időtartama az utolsó találkozástól (az igazolt fertőzött elkülönítésétől) számított 5 nap.” Ezzel az eljárásrend lényegében azt a megdönthetetlen vélelmet állította fel, hogy az osztálytársak között megvalósult a szoros kapcsolat, vagyis szoros kontaktnak minősülnek. Mivel a kormányrendelet szerint az eljárásrend az ország egész területén alkalmazandó volt, az eljárásrend maga határozta meg a járványügyi megfigyelésre kötelezettek és arra nem kötelezettek körét, a járványügyi hatóságnak nemhogy nem kellett, de nem is vizsgálhatta azt, hogy a felperes és a fertőzött osztálytársa között tényleges expozíció történt-e, vagyis, hogy 15 percet meghaladóan 2 méternél közelebb tartózkodtak egymáshoz. Erre figyelemmel e körben nem foghattak helyt a felperes tényállás tisztázásával és indokolási kötelezettséggel kapcsolatos kifogásai.

[37] A felperes állította, hogy az oltott és oltatlan diákok között hátrányos megkülönböztetést valósított meg az alperes azzal, hogy csak az oltatlanok házi karantén kötelezettségéről rendelkezett. A megkülönböztetés alkotmányosságának a vizsgálatakor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie” {3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB

határozat, Indokolás [32]}. Vagyis az Alkotmánybírósági gyakorlat által kimunkált diszkriminációs teszt egyrészt egy összehasonlíthatósági, másrészt egy indokolhatósági próbából áll. Az összehasonlíthatósági próba során azt kell vizsgálni, hogy a megkülönböztetés azonos helyzetben lévő jogalanyok között merül-e fel, az indokolhatósági próba pedig annak vizsgálatát jelenti, hogy ha azonos csoportba tartozók között áll fenn a megkülönböztetés, akkor annak van-e „tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka”.

[38] Az Alkotmánybíróság 27/2021. (XI. 5.) AB határozatban megállapította, hogy azok, akik védettségi igazolvánnyal rendelkeznek, mert az oltást felvették, vagy a fertőzésen átestek, nem alkotnak homogén csoportot azokkal, akik személyében ez a feltétel nem áll fenn. {Indokolás [91]} Az Alkotmánybíróság már többször kifejtette, hogy „nem minősül megengedhetetlen megkülönböztetésnek, ha a jogi szabályozás eltérő jogalanyi körre vonatkozóan állapít meg eltérő rendelkezéseket. Az egyenlőség követelménye a jog általi egyenlőként való kezelésre irányuló alkotmányos elv, amely az azonos (homogén) szabályozási körbe vont jogalanyoknak a jogokból való egyenlő részesedését védi. Ez tehát azt jelenti, hogy abban az esetben minősül alaptörvény-ellenesnek a megkülönböztetés, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne.” {Hivatkozva Indokolás [93], ld. még 3073/2021. (III. 4.) AB határozat, Indokolás [19]} Amennyiben tehát különböző helyzetben lévő személyeket, csoportokat kezel eltérően a jogalkotó, a támadott szabályozás diszkriminatív jellege nem állapítható meg az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes diszkriminációval kapcsolatos kereseti előadást megvizsgálta, azt nem találta megalapozottnak, és ezt az Alkotmánybíróság határozatának bemutatásával teljeskörűen meg is indokolta. Erre figyelemmel a Kúria nem találta alaposnak a felperes hátrányos megkülönböztetés sérelmére vonatkozó előadását sem.

[39] A felülvizsgálati kérelemben a felperes arra hivatkozva is jogszabálysértőnek tartotta a jogerős ítéletet, hogy mivel csak kontakt személy volt, vele szemben az Eütv. 65. §-a alapján kizárólag járványügyi megfigyelés elrendelésének lehetett volna helye, hatósági házi karantén elrendelésének nem.

[40] Az Eütv. 65. § (1) bekezdése értelmében azt, aki meghatározott fertőző betegségben szenvedő személlyel érintkezett és feltehetően maga is a betegség lappangási szakában van, az egészségügyi államigazgatási szerv a miniszter rendeletében meghatározott fertőző betegségek esetén járványügyi megfigyelés vagy járványügyi zárlat alá helyezi. Az Eütv. 66. § (1) bekezdése kimondja, hogy a járványügyi megfigyelés alá helyezett személy a megfigyelés tartama alatt foglalkozása gyakorlásában, kapcsolattartási jogában és mozgási szabadságában korlátozható. A COVID-19 betegséggel összefüggő járványügyi megfigyelés esetén alkalmazandó egyes szabályokról szóló 409/2020. (VIII. 30.) Korm. rendelet ehhez képest különös szabályokat állapít meg: az 1. §-a szerint annak alkalmazásában kontaktszemélynek minősül az Eütv. 65. § (1) bekezdése szerinti azon személy, aki COVID-19 betegségben szenvedő személlyel érintkezett, nem mutatja a COVID-19 betegség tüneteit, és a hatóság kontaktszeméllyé nyilvánítja. E rendelet 2. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a járványügyi hatóság az Eütv. 65. § (1) bekezdése szerinti, járványügyi megfigyelést elrendelő határozatában az Eütv. 66. § (1) bekezdése alapján a kontaktszemélyt mozgási szabadságában úgy is korlátozhatja, hogy meghatároz számára egy lakást, ahhoz tartozó bekerített helyet vagy egyéb, egészségügyi intézménynek nem minősülő helyet, amelyet a kontaktszemély a járványügyi megfigyelés időtartamára – főszabályként – nem hagyhat el.

Az Eütv. 67/A. § (1) bekezdése ezzel szemben arról rendelkezik, hogy a járványügyi hatóság meghatározott országokból történő beutazás esetén vagy fertőzés vagy megbetegedés esetén előírhatja, hogy a járványügyi intézkedés alá vont személy a számára meghatározott lakást, ahhoz tartozó bekerített helyet vagy egyéb, egészségügyi intézménynek nem minősülő helyet a határozatban meghatározott ideig ne hagyja el.

[41] A két jogintézményt nem csak a köznyelv, de – 3. alcíme alkalmazása tekintetében a járványügyi elkülönítéssel és a járványügyi zárlattal együtt – a járványügyi intézkedésekkel kapcsolatos egyes szabályok megállapításáról és a járványügyi intézkedésekkel kapcsolatos egyes törvények módosításáról 2020. évi CIV. törvény is karantén elnevezéssel illeti. Megállapítható, hogy míg a COVID-19 betegséggel összefüggő járványügyi megfigyelés és a hatósági házi karantén végrehajtásának helye tekintetében nincs feltétlenül különbség, addig az elrendelés feltételei között igen: a járványügyi megfigyelésre a kontaktszeméllyé nyilvánítást követően kerül sor, a hatósági házi karantén elrendelésre csak meghatározott országokból történt beutazás esetén, vagy fertőzés vagy megbetegedés esetén van mód. A két jogintézmény között az is különbség, hogy a COVID-19 betegséggel összefüggő járványügyi megfigyelésre vonatkozó szabályok azt is meghatározzák, hogy a kontaktszemély annak helyszínét milyen feltételekkel hagyhatja el [409/2020. (VIII. 30.) Korm. rendelet 2. § (2) és (4) bekezdése], az Eütv. 67/A. § (4) bekezdése ezzel szemben a házi karantént elrendelő határozat kiadására vonatkozó felmentés, illetve egyedi magatartási szabály megállapításának lehetőségét biztosítja. A 2020. évi CIV. törvény 3. címe a karanténkötelezettséget megállapító eljárási szabályokat egységesen állapítja meg.

[42] A két jogintézmény összevetése alapján megállapítható, hogy azok önállóan alkalmazandó járványügyi intézkedések, egymással nincsenek cél-eszköz viszonyban, vagyis a járványügyi megfigyelés nem cél, amelynek végrehajtásának nem eszköze a hatósági házi karantén.

[43] A jogerős ítélet szerint a felperessel szemben helye volt a hatósági házi karantén elrendelésének, mert az Eütv. 56. § (4) bekezdése értelmében az 57-74. §-ok alkalmazásában fertőző betegen a fertőző betegsége gyanús személyt is érteni kell. Fertőző betegsége gyanús személy az, aki a miniszter rendeletében meghatározott fertőző betegségben szenvedő személlyel, annak használati eszközével, váladékával érintkezett, illetve a fertőzés terjedési módjából adódóan feltételezhető, hogy a fertőző betegség kórokozója a szervezetébe került. Sem az alperes határozata, sem pedig a jogerős ítélet nem utalt azonban arra, hogy mely miniszteri rendelet alapján tekintette a felperest betegsége gyanús személynek, mert az COVID-19 betegsége vonatkozó, az általános járványügyi szabályokhoz képest különös rendelkezéseket a Kormány az Eütv. 232/D. § (1) bekezdés g) és j) pontjában kapott felhatalmazás alapján a 409/2020. (VIII. 30.) Korm. rendeletben alkotta meg.

[44] A fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet 29. § (1) bekezdése szerint, amennyiben az 1. számú melléklet az adott fertőző betegség tekintetében kötelezővé teszi, a fertőző beteggel érintkezett személyeket járványügyi megfigyelés alá kell helyezni. A „Súlyos akut légúti tünetegyüttes – SARS” szerepel az 1. számú mellékletben, és előírja szoros kontaktusba került személy járványügyi megfigyelés alá helyezését. Ez a betegség azonban nem azonos a COVID-19 betegséggel, a miniszteri rendelet a megbetegedési veszély elhárítása céljából önkéntesen igénybe vehető térítésmentes védőoltások között a SARS-CoV-2 vírus elleni

védőoltást is külön nevesíti.

[45] Ezzel szemben az Eütv. 67/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján a hatósági házi karantén „fertőzés vagy megbetegedés esetén”, nem pedig a fertőző beteggel szemben rendelhető el, továbbá, a hatósági házi karantén a járványügyi megfigyeléshez képest különös szabály, a hatósági házi karantén elrendelésének feltételeit erre figyelemmel kell vizsgálni. Mindezek alapján jogszerűen vagy járványügyi megfigyelés, vagy pedig hatósági házi karantén rendelhető el.

[46] Annak ellenére, hogy a hatósági határozat rendelkező része az ügy érdeme, indokolt rámutatni, hogy felperes kötelezettségének terjedelme tekintetében lényeges különbség nem volt: a COVID-19 betegséggel összefüggő járványügyi megfigyelés és a hatósági házi karantén szabályaiból egyaránt – köznyelvi fordulattal élve – otthonmaradási kötelezettsége fakadt, ami egyúttal azt is jelentette, hogy nem járhatott iskolába, vagyis a jogszabálysértő döntés egyéni jogsérelmet neki nem okozott.

[47] A felperes felülvizsgálati kérelmének és keresetlevelének is meghatározó eleme volt, hogy vele szemben a járványügyi intézkedést az alperes szóban nem közölte, ezért annak utólagos írásba foglalása törvénysértő.

[48] A Kp. 86. § (1) bekezdése kimondja, hogy az ítéletben a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemről döntést kell hozni. A Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a döntés szóbeli közlésének elmaradásával kapcsolatos felperesi előadást érintő indokolást nem tartalmazott, így nem vizsgálta, hogy a járványügyi intézkedést ki hozta, azt ki és hogyan közölte. A felperes keresete ebben a körben tehát elbírálatlan maradt. Az elsőfokú bíróság megsértette tehát a Kp. 86. § (1) bekezdésében foglaltakat, mely eljárási szabálysértés az ügy érdemére kihatott (Kfv.III.37.688/2020/6.)

[49] A 2020. évi CIV. törvény szerint hatóság által előírt karanténkötelezettséget megállapító döntés tartalma és közlése olyan lényeges körülmények, amelyek nélkül nem értelmezhető a 14. § (3) bekezdés szerinti, a közléstől számított 15 napon belül a döntésnek az Ákr. 81. § (1) bekezdése szerinti tartalommal történő írásba foglalására és annak az Ákr. szabályai szerinti közlésére vonatkozó ügyféli kérelem teljesítése. Ebből következően ezeknek az írásba foglalt határozatból is ki kell tűnnie. A határozat indokolásából mindössze annyi állapítható meg, hogy az alperes az érintett tanuló fertőzéséről „2022. január 17. napján értesült, erre figyelemmel került sor a döntés szóbeli közlésére, valamint a járványügyi megfigyelésről szóló igazolás kiállítására és az intézmény részére megküldésre.” Arra vonatkozó információt nem tartalmaz, hogy milyen tartalmú döntést, kivel és mikor közölt a hatóság.

[50] A felülvizsgálati kérelemből és a megelőző iratanyagból kitűnik, hogy a felperes úgy ítélte meg, hogy számára a jogsérelmet az okozta, hogy az osztályfőnöke – az eljárásrend 3.1.1. pontjának megfelelően – „hazaküldte”, és az alperes határozatának jogellenességét abban látta, hogy az alperes csak a karanténkötelezettség megszűnését követően értesült arról, hogy a felperes osztálytársának SARS-COV-2 PCR tesztje pozitív lett, ezért a karantént elrendelő határozatot sem hozhatta meg korábban.

[51] A felperes felülvizsgálati kérelmében – keresetleveléhez hasonlóan – azt is kiemelte, hogy őt az osztályfőnöke küldte haza, de házi karantént elrendelő határozatot vele korábban senki sem közölt. Ez a felperesi hivatkozás implicit módon az osztályfőnök intézkedésének semmisségét is állította. Figyelemmel arra, hogy a Kp. 85. § (3) bekezdése szerint a bíróság hivatalból veszi figyelembe a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi vagy törvényben meghatározott más érvénytelenségi okát, illetve az olyan lényeges alaki hiányosságot, amely miatt a közigazgatási cselekményt nem létezőnek kell tekinteni, a Kúria ezt a hivatkozást megvizsgálta.

[52] Ezzel összefüggésben a Kúria ismételten utal a közigazgatási tevékenység Kp. 4. § (1) bekezdésében meghatározott fogalmára, amely szerint a közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező cselekményének, vagy a cselekmény elmulasztásának jogszerűsége. Jelen esetben az osztályfőnök intézkedése egyértelműen közigazgatási jog által szabályozott volt, és a felperes jogi helyzetének megváltoztatását eredményezte. A Kp. 4. § (7) bekezdés 1. e) pontja értelmében közigazgatási szerv a jogszabály által közigazgatási cselekmény megvalósítására feljogosított egyéb szervezet vagy személy. Figyelemmel arra, hogy a nemzeti köznevelésről szóló törvény 2011. évi CXCV. törvény a köznevelési intézményeket az 57. § értelmében közokirat (bizonyítvány) kibocsátásra jogosítja fel, a köznevelési intézmény a Kp. szerint közigazgatási szervnek minősül.

[53] Nincs azonban olyan jogszabályi rendelkezés, amely a köznevelési intézményt hatósági hatáskör gyakorlására jogosítja fel, hatósági hatáskör gyakorlására jelöli ki. E körben indokolt azonban felhívni a figyelmet arra, hogy az Ákr. 106. § (1) bekezdése értelmében a hatóság – tekintet nélkül a hatáskörére és az illetékességére – hivatalból köteles megtenni azt az ideiglenes intézkedést, amelynek hiányában a késedelem elháríthatatlan kárral, veszéllyel vagy a személyiségi jogok elháríthatatlan sérelmével járna. A hatóság haladéktalanul értesíti a megtett intézkedésről az illetékes hatóságot. Ennek megfelelően az osztályfőnök intézkedését ideiglenes intézkedésként értékelte a Kúria.

[54] A perben nem volt vitás, hogy a köznevelési intézmény a bejelentését 2022. január 14-én pénteken megtette az alperesnél, amely azt 2022. január 17. napján dolgozta fel. Az alperes határozatából pedig az kitűnik, hogy tudomása volt arról, hogy a felperes és társai 2022. január 14. napjától karanténban voltak.

[55] A felperes azt is sérelmezte, hogy a karantén elrendelésére akkor került sor, amikor annak feltételei már nem álltak fenn, ezért a szülője határozat meghozatalára vonatkozó kérelmét el kellett volna utasítania.

[56] Indokolt rámutatni arra, hogy a karanténhatározat meghozatalára irányuló eljárást az alperes hivatalból indította. Ennek során a hatóság észlelte, hogy a karanténkötelezettséget a 2022. január 14. napján megváltozott eljárásrend értelmében az érintett kontaktszemélyek 2022. január 16. napján kitöltötték. Erre figyelemmel eljárása megindításának időpontjában, 2022. január 17. napján a karantén elrendelésének feltételei már nem álltak fenn, az okafogyottá vált. Az Ákr. 103. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 47. § (1) bekezdés c) pontja értelmében hatóság az eljárást megszünteti, ha az eljárás okafogyottá vált. Ezek alapján tehát az alperesnek a folyamatban volt hivatalbóli eljárást végzéssel meg kellett volna szüntetnie, és abban kitérni arra, hogy a felperes és érintett osztálytársai

karanténkötelezettségüket teljesítették. Figyelemmel arra, hogy a karantént a járványügyi hatóság fogalmilag csak a jövőre nézve rendelheti el, már megtörtént karantént elrendelni és az annak megsértésért szankciót kilátásba helyezni jogszerűen nem lehet.

[57] Ettől különbözik a felperes szülője által a határozat írásbeli közlése iránti kérelmének teljesítésének megítélése. A 2020. évi CIV. törvény 14. § (3) bekezdése értelmében, ha az ügyfél a döntést jogszabálysértőnek tartja, a közléstől számított 15 napon belül kérheti a döntésnek az Ákr. 81. § (1) bekezdése szerinti tartalommal történő írásba foglalását és annak az Ákr. szabályai szerinti közlését. Ez az ügyféli kérelem nem a karanténhatározat meghozatalára, vagy az azt megalapozó hatósági eljárás megindítására irányul, hanem a meghozott, szóban vagy írásbelinek nem minősülő elektronikus úton már közölt határozat írásba foglalása és Ákr. szerinti közlése iránt. Ennek megfelelően az okafogyottá sem válhat. E körben a felperes hivatkozása nem fogott helyt.

[58] A felperes törvénysértőnek tartotta a jogerős ítéletet, mert az nem állapította meg az alperes határozata közlésének törvénysértő gyakorlatát.

[59] Ezzel összefüggésben a Kúria utal arra, hogy a közigazgatási per tárgya nem egy közigazgatási szerv gyakorlata, hanem egy konkrét közigazgatási cselekmény, erre figyelemmel az alperes – közelebbről nem ismert – gyakorlata közigazgatási perben nem vizsgálható. A jogerős ítélet ennek megfelelően nem az alperes gyakorlatát, hanem kizárólag a perbeli ügyben a karanténigazolás közlése tekintetében jutott arra a következtetésre, hogy „a döntés közlése megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek, mert semmi nem tiltja, hogy – a bejelentések fogadásának megfelelően – a járványügyi hatóság az intézményvezető útján értesítse a tanulókat, ahogyan erre a jelen esetben is sor került.”

[60] A felperes e körben hivatkozott az Eütv. 67. § (2) bekezdésének második mondatára, amelyek szerint szóban vagy rövid úton a döntés csak olyan személlyel közölhető, akinek az ügy megismeréséhez való jogosultságát a járványügyi hatóság előzetesen kétséget kizáróan megállapította. Figyelemmel arra, hogy a köznevelési intézménynek feladatai ellátásához szükséges az érintett tanuló adatainak, a hiányzás okának, és a karanténkötelezettség időtartamának ismerete az ügy megismeréséhez való jogosultsága kétséget kizáróan fennáll.

[61] Ettől különböző kérdés, hogy az intézmény útján közölhető-e a határozat. Az Eütv. 67/A. § (2) bekezdés első mondata lehetővé teszi a határozat szóban, vagy rövid úton való közlését. A „rövid út” fogalmát egy példalózó felsorolással – „így különösen telefonon vagy elektronikus levelezés útján” – határozza meg. E megfogalmazásból kitűnik, hogy más rövid úton történő közlésre is mód lehet, vagyis az megvalósulhat a köznevelési intézmény útján is. Erre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felperes által ezzel összefüggésben állított körben nem jogszabálysértő.

[62] Azt is sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően azt, hogy a perbeli határozatot az alperes nem az Ákr.-nek megfelelően, hanem írásbelinek nem minősülő elektronikus úton közölte vele. Az Ákr. 85. § (3) bekezdése szerint a hatóság a döntést írásbeli kapcsolattartás esetén hivatalos iratként vagy az Eüsztv.-ben meghatározott elektronikus úton kézbesíti. Figyelemmel arra, hogy a periratok alapján megállapítható, hogy a felperes nem csak megismerte az alperes határozatát, hanem azzal szemben keresetlevelet is előterjesztett, annak közlésének időpontjával összefüggésben kétség nem merült fel, a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a perbeli határozatot

az alperes az Ákr. rendelkezéseinek megfelelően közölte a felperessel, azonban ez az ügy érdemére nem hatott ki.

[63] A Kúria hangsúlyozza, hogy önmagában az a körülmény, hogy valamely fél nem ért egyet a bíróság ítéletének tartalmával, nem alapozza meg, hogy a bírói függetlenség elvének vagy a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére sikerrel hivatkozzon. Mindkét állítást tényekkel szükséges alátámasztani, azonban a felperes felülvizsgálati kérelme olyan elemet, amelyből arra lehetett volna következtetni, hogy az elsőfokú bíróság határozatát nem tisztességes eljárásban, részrehajlás nélkül, lelkiismeretesen, kizárólag a törvényeknek megfelelően bírálta volna el, nem tartalmazott. Erre figyelemmel a felperes ilyen hivatkozásait a Kúria nem értékelhette.

[64] A Kúria az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő jogerős ítéletet a Kp. 121. § (1) bekezdés b) pontja alapján úgy változtatta meg, hogy az alperes határozatát megsemmisítette. Figyelemmel arra, hogy az alperes eljárása hivatalból indult, a határozat megsemmisítését követően elintézetlen kérelem nem maradt, új eljárás lefolytatására utasítás sem volt indokolt.

A döntés elvi tartalma

[65] 1. A járványügyi megfigyelés és a hatósági házi karantén önállóan alkalmazandó járványügyi intézkedések, egymással nincsenek cél-eszköz viszonyban, vagyis a járványügyi megfigyelés nem cél, amelynek végrehajtásának nem eszköze a hatósági házi karantén.

[66] 2. Hatósági házi karantént a járványügyi hatóság fogalmilag csak a jövőre nézve rendelheti el, már megtörtént karantént elrendelni és az annak megsértésért szankciót kilátásba helyezni jogszerűen nem lehet.

Záró rész

[67] A felek tárgyalás tartását nem kérték, azt a felülvizsgálati bíróság sem tartotta szükségesnek, ezért a Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül járt el.

[68] A Kúria a felperes részére járó elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg és annak megfizetésére az alperest a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése, (5) bekezdése, 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

[69] A pervesztesnek minősülő alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességet élvez, erre tekintettel a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a Pp. 106. § (6) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság előtt felmerült kereseti és a felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

[70] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 126. § (3) bekezdése kizárja.

Budapest, 2023. május 9.

Dr. Dobó Viola s.k.

a tanács elnöke

Dr. Hajas Barnabás s.k.

előadó bíró

Dr. Balogh Zsolt s.k.

bíró

Dr. Kiss Árpád Lajos s.k.

bíró

Dr. Patyi András s.k.

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő